

Produkcija Radionice kreativnog pisanja 2015.

Put u središte kratke priče

21. listopada 2015.

Dani Ksavera Šandora Gjalskog 2015.

Voditelj: Miroslav Mićanović, prof.

Sadržaj

Ines Petrač (ŠUDIGO)	2
ONO ČEGA NEMA.....	2
Lucija Brežnjak (ŠUDIGO)	4
TIŠINA.....	4
Melani Krog (ŠUDIGO).....	6
MOJ POGLED NA GLAZBU.....	6
Gabrijel Krušelj (ŠUDIGO).....	8
MRAK.....	8
Lea Vrhovnik (GimAGM)	9
MOST.....	9
Josip Čekolj (GimAGM).....	10
IZNENADI ME	10
Dora Tramišak (GimAGM)	11
ČETIRI GODIŠNJA DOBA.....	11
Ema Smolić (GimAGM).....	13
TIŠINA.....	13
Dražen Glavač (SŠ Zabok)	14
TIŠINA.....	14
Sarah Malnar/ Petra Hršak (ŠUDIGO)	15
MRAK.....	15
Konrad Kropf (SŠ Zabok)	17
NOGA.....	17
Gabrijela Rogan (SŠ Zlatar).....	19
PISMO.....	19
Robert Sviben (SŠ Zlatar).....	21
PISMO.....	21

ONO ČEGA NEMA

Gledajući u njezino koščato, te modricama oslikano tijelo nisam znao što da osjećam. Djevojka, obučena u što bi u ovome dijelu grada bila zvana normalna svakodnevna odjeća, a negdje drugdje provokativna, ležala je prislonjena uz zid zgrade u prljavoj mračnoj ulici. Njezina odjeća bila je poderana, a njezine beživotne oči gledale su u daljinu tako daleku da je niti moje oči nisu mogle doseći. Znao sam te zelene oči boje mahovine dok su još bile žive. Naglašene ljubičastom bojom kose, tko ih ne bi upamtio.

Sjećao sam se tih oči dok su još mlade i nevine promatrale svijet oko sebe sa zanimljivošću koje samo dijete može posjedovati. Ona je to i tada bila, samo dijete. No u godinama koje su uslijedile sjetio sam se svih uz kavu podijeljenih skandala iz susjedstva, mnoge od njih uključujući njezine roditelje. Oca, koji za svoju obitelj nije mogao brinuti i zbog toga postao nasilan. Majku, koja je svoju tugu utapala u alkoholu svaku večer i okretala oči od svojeg djeteta čije je tijelo već i u tako mladoj dobi bilo prekriveno masnicama. Ja sam bio jedan od onih ljudi koji su prijavili djetetove roditelje. Nije bilo drugih razloga u mojoj glavi, samo dobrobit djeteta. Misleći kako ću mu prijavivši roditelje olakšati bol i život, da bude slobodno i sretno kako i zaslužuje.

Kada sam je zadnji put vidio u svome susjedstvu sve moje nade o sretnoj djevojčici zlatne kose nestale su. Bila je odvođena uz pratnju socijalne radice, a njezine velike zelene oči izgledale su mrtvo. Prateći i gledajući svoju djecu kako odrastaju, naučio sam prepoznati tu iskru života u njihovim očima. Ona kao sedmogodišnja djevojčica tu iskru nije posjedovala. Nisam znao što sam točno tražio gledajući u nju toliko godina piše. Sreću, zahvalnost ili možda ikakav tračak volje za životom. Tražio sam onoga čega nema. Nisam ništa čuo o djevojci u godinama koje su slijedile. Zaboravio sam. Priznajem, i sramim se. Gledajući unatrag na taj dan, zaboravio sam sve o nesretnoj djevojci do kraja te večeri, misleći kako je više nikada neću vidjeti. Nisam ni sam znao koliko sam bio u krivu, jer tek deset godina kasnije susreli smo se ponovno.

Toga ljeta sin mi se udavao i ja sam bio zadužen za prijevoz torte. Hodajući preko ulice do pekare nisam siguran što mi je točno privuklo pozornost, no prijeko ceste nalazila se klupica i tamo je sjedila ona. Zlatna joj je kosa bila odrezana i nosila je tamni sloj šminke na očima. Cigaretu je prevrtala u jednoj ruci i svako bi malo prislonila svojim usnama i udahnula dim. Prošao sam pokraj nje bez riječi, te brzo obavio svoj posao. Da sam i imao vremena stati i razmijeniti par riječi s njom ne znam ni sada što bih joj rekao, to, najviše žalim. Gledajući je sada, znam da koliko bih god glasno urlao, ne bi me čula. Nekoliko godina nakon toga opet sam je susreo. No ovaj je put

bilo drugačije nego bilo koji prijašnji. Imala je osmijeh na licu, a još više nevjerojatnije, dijete pod rukom. Mala djevojčica zlatne kose baš kao i njezine majke skakutala je po lokvicama koje su nastale jutarnjom kišom. Osjećao sam toplinu u srcu i pomislio... Malo, barem mrvicu, ja sam donio osmijeh na to lice toliko godina prije. Sretnih misli otišao sam sa svojim poslom.

Ne znam zašto joj se taj put nisam obratio, pitao ju kako život ili ime njezine djevojčice. Godinama nakon toga žalio sam to, baš kao i što žalim danas. Čuo sam razne glasine o njoj, pomiješala se sa krivim ljudima i u mračne poslove, čuo sam kako je dijete postalo bolesno i preminulo jer joj majka nije imala novaca da plati liječenje. Svi su se ponašali kao da znaju sve detalje njezinoga života, no koga god da sam pitao za ime nesretne majke nitko mi nije znao reći. Gledajući je sada prisjećajući se onoga što znam o njenom životu i kako je došla do toga da prodaje svoje tijelo za bijedan sitniš. Posao koji je je stajao života, promatrao sam njezino lice upijeno i blijedo poput papira. Tražio sam onu iskru života baš kao i prije tražio sam onoga čega sam ja mislio da nema.

No, nakon toliko godina promatrajući njezino mirno lice i sićušan tračak osmijeha u rubu usana slali su zbunjene osjećaje kroz moje tijelo. Na neki morbidan način razumio sam. Djevojka je nakon toliko patnji iz svoga života pozdravila smrt kao staru prijateljicu. Ja tebe sad pozdravljam, djevojko bez imena, jer si svojim životom ostavila veliki utisak u mome bez da si ikada sa mnom i jednu jedinu riječ. Ti si u svome životu našla ono što sam ja pokušavao bez uspjeha sve ove godine. Našla si onoga čega nema.

TIŠINA

Uživanje u tišini noći bilo je Janovo najveće zadovoljstvo. To je bio njegov tihi ritual. Noću kada bi se vraćao kući zaustavio bi se u nekom uspavanom gradu. Sjedio bi u nekoj zabačenoj uličici i razmišljao o životu. Činilo mu se kako njegov život prolazi bez ikakvog smisla. Dan mu se svodio na besmislene razgovore o nogometu, stanju države, sexu te koliko je novca zarađivao nekada i koliko zarađuje danas.

Tijekom dana bio je Jan Bradley. Jedan od članova sabora. Uspješan, strog, ali i zabavan sabornik. Dok je noću bježao od tog života. Osobu u koju se pretvarao noću nitko nije poznao. Tajna unutarnja osoba koja je živjela u različitim svjetovima, s različitim i neobičnim mislima. Život je, međutim, trebalo proživjeti stvarno.

Počeo je razmišljati o svojoj ženi Britany. Prisjećao se njihovih prvih susreta i života koji je proživio sa njom do danas. Britany je bila žena u ranim dvadesetima kada su se upoznali. Njena karijera je tek započinjala. Visoka, vitka žena plave kose i velikih plavih očiju. Podsjećala ga je na Marilyn Monroe. Bila je seksi i lijepa i to je jedino bilo bitno, uz to je i dobra supruga i domaćica. Bili su dovoljno sretni na svoj način, barem na početku. Kroz vrijeme stvari su postale dosadne, monotone. Znali su jedno drugome navike, što vole, što ne vole, u kojem se krugu ljudi družu, kako će im proteći dan...

Ona je postala tako dosadna ovih posljednjih nekoliko godina. Uronjena u kući i čuvanju kuće tako besprijekornom. Njegov život uz nju počeo je biti dosadan. Bry je počela biti dio svega što ga je umaralo. Sve i svi su ga umarali u posljednje vrijeme.

Kiša je počela padati. To je Janu bilo dovoljno upozorenje da prestane sa razmišljanjima i počne pratiti cestu. Kiša je lijevala sve jače i jače. Odlučio se zaustaviti uz cestu i pričekati nekoliko trenutaka. Sjedio je i razmišljao u tišini. Da je Bry sada ovdje, sa njim, autom bi prolazila lagana glazba. Ili bi pak odjekivao njen veseo glas dok razgovara s prijateljicom o balovima koji se održavaju svakog petka u dobrotvorne svrhe. Odlučio ju je nazvati i provjeriti kako je.

Upalio je telefon i nazvao svoju ženu. Nije bilo odgovora.

To je vrlo neobično za nju. Jutros nije rekla ništa o tome da će izbivati iz kuće... Ili je? Rijetko je stvarno slušao šta mu ona govori, rađe se prebacivao na daleko više zanimljive misli. Ponekad je maštao o susretu sa ženom veće inteligencije. Nekom koja bi mu čitala poeziju, razumjela se u

njegov rad.. Možda novinarka ili odvjetnica. Pametna, šaljiva vrsta žena poput neke od onih u njegovom uredu. Pokušao ju je dobiti još jednom. No i dalje bez odgovora. Možda je rekla da ide kod majke na par dana. Pokušavao se prisjetiti te informacije ali bio je siguran da to nije slučaj.

Brzo je ponovo pokrenuo motor automobila i užurbano krenuo kući. Ubrzo se našao pred vratima kuće. Užurbano je ugasio motor i strčao se prema vratima. Bila su otključana pa je ušao. Kuća je bila u mraku. Pozva je Bry nekoliko puta ali bezuspješno. Trčećim je korakom prešao stepenice i uputio se prema glavnoj spavaćoj sobi. Otvorio je vrata i ugledao ju.

Ležala je na krevetu, a ruka joj je visjela preko ruba. Odmah je znao da ne spava. Bio je to miran spokoj smrti. Lice njegove Bry bilo je u mirovanju, blijedo i prazno. Pored nje nalazila se prazna bočica tableta za spavanje. Na njenim prsima nalazila se poruka. Na njoj je krasopisom bilo ispisano: 'Bila sam umorna od glume da sam netko drugi, umorna od pokušaja da budem savršena žena kojoj si težio. Možda sada mogu biti ja. "

Jan je stao na trenutak i zagledao se u beživotno tijelo svoje žene koje je izgledalo tako opušteno i tiho. Više nema njegove vesele Bry. Pogledao je oko sebe očajnički. Sigurno je to bio samo san. To nije bila stvarnost. To ne može biti. Bilo je to previše tišine, čak i za njega. Kleknuo je pored nje, držeći njenu hladnu ruku i iznova i iznova ponavljajući : "Zašto, Bry, zašto?" No, nije bilo odgovora od nje - samo je tišina kružila oko njega.

Melani Krog (ŠUDIGO)

MOJ POGLED NA GLAZBU

Pjesma moje suparnice je pri kraju. Za par sekundi voditelj će me najaviti. Ja ću biti na pozornici. Držati taj mikrofon. Pjevati.

Misliti o svakoj dobi, svakom taktu, misliti o tome koliko zraka trebam uzeti, koliko trbuh opustiti, gdje uvući. Kako ću riječi izgovarati, s koliko emocija, osjećaja. O čemu ću misliti. Dok buljim u jednu točku, trkne me prijateljica derući se na mene i plješćući: "Na redu si!!!". Dok se približavam pozornici čujem svakakve komentare i dobacivanja: "Rasturi!!! Ajde! Možeš ti to!". Što ih više slušam to me više strah da ih ne razočaram, ali opet razmišljam o tome kako ću ih zadiviti. Majka mi uvijek govori: "Gledaj nas.". Ali da vam iskrena budem, nikada ih nisam gledala ili mislila na njih jer bi odmah imala knedlu u grlu, išlo bi mi na plakanje. A zašto? Ne želim se naviknuti gledati ili misliti na njih jer jednog dana kada ih ne bude to će me izjedati. Tražit ću ih pogledom, mislima. Neću imati kome pjevati. Pjevam stihove pjesme Josipe Lisac "O jednoj mladosti". Tu i tamo imam hrabrosti pogledati po kojeg djeda ili baku i vidim da se sjećaju svoje mladosti, drago mi je što to glasom mogu učiniti. Drago mi je općenito što to glazba može meni učiniti. Mislim da glazbu ima svatko usađenu u sebi. Glazba je jednostavno dio nas. Može nas rasplakati, razveseliti, razljutiti, nasmijati ili pak jednostavno rastužiti. Atraktivnija je od ljubavi. Poput euforije, ali posebne euforije, onakve kakve ti je ljubav ne može pružiti. Nekada su ljudi strahovali od tišine, glazba je uvijek bila prisutna. "Tko zna možda na me čeka neki drugi svijet, tko zna i u mraku kad tad nikne divan cvijet, možda tko zna jedna od sretnih jedna od tisuću bit' ću baš ja, tko da zna?" Ponosna sam, uzimam dubok dah. Pogledam roditelje, ljude, kažem "Hvala!". Osmijehom, skrivenim strahom. Silazim sa pozornice, još uvijek mi srce kuca u ritmu glazbe i krv pleše po mom tijelu, mojim venama. Ne želim da prestane taj osjećaj. tata me prvi dočeka, sav u suzama. čestita mi, grli me. Za njim dolazi ostatak obitelji. Još me uvijek drži taj čaroban osjećaj. Izrazi lica, "hipnotizirane" oči uperene u mene, upotpunjuju me. Te tri minute čine se kao vječnost, a čine se kao i tri sekunde.

Možda se to čini samo kao deračenje, izgovaranje teksta bez logike, smisla, s kukanjem, melankolijom, nostalgijom, ali pjevanje je puno više. Pjevanjem, sviranjem, slušanjem vodimo ljubav s glazbom.

Gabrijel Krušelj (ŠUDIGO)

MRAK

Oduvijek sam se bojala mraka. Još kao dijete spavam uz noćnu lampicu. Kada god to nekome spomenem, smiju mi se. Zнала sam i plakati nekoliko noći uzastopno.

Jedina stvar koja me tješila je bila moja lampica. Svaku večer mama mi je zaželjela laku noć i pokrila me dekom , zatim bi upalila moju lampicu i krenula bi u svijet snova. Možda to zvuči čudno jer mi je već sedamnaest godina. Kada su me u školi pitali da li se bojim mraka ja bi rekla da ne. Ali glavno je pitanje ovdje zašto Vam ja pričam ovu priču. Naime , prije godinu dana ležala sam u krevetu i razmišljala što se to krije u mraku. Prošla je ponoć , vani je kiša padala jače nego kao što je moja majka plakala kada je umro moj otac. I tako sam ja ležala u krevetu i slušala kišu kako pada po krovu. Odjednom me uhvatila hladnoća , čudno jer sam imala tri debele deke na sebi. Najednom moja lampica se ugasila. Ustrala sam se od straha. Pokrila sam svoje blijedo lice mekanim dekama. Kako to učinih noge mi se otkriše. Pomislih : Što ako me nešto zgrabi za moje prekrasne noge?. Odjednom zastupi potpuna tišina. Pogledala sam okolo sebe , ali jedino što sam vidjela je bio mrak. Kako sam pomislila da nije ništa čuli su se koraci po starome laminatu u sobi. Brzo sam se ponovno pokrila i otkucaji srca su mi se ubrzali brže nego kada mijenjaš brzinu u autu. Polagano su koraci dolazili prema meni. Stali su kraj mog kreveta. Počela sam paničariti i zvati mamu , ali kao to učinih ponestane mi glas. Deke ubrzo opadnu na pod , ja se dižem u zrak , moja spavaćica polako odlazi sa mog blijedog tijela. Ugledala sam crvene oči na stropu i čula nešto kako mi govori : "Očerupat ću ti P****!" . Naglo je nekakav dim sa stropa krenuo prema meni. Taj "dim" me ljubio, lizao, grizao mi bradavice koje su visjele u zraku , te na kraju silovao. I to sa prednje i zadnje strane. Dok mi je to radio plakala sam , ali se nisam mogla micati. Bilo je grozno. Kako mi je to "dim" radio odjednom mi je mama ušla u sobu da provjeri kako sam. Zavrištala je kako je upalila svijetlo. Taj "dim" je otišao kroz prozor van a ja sam pala na krevet sva krvava. Mama me ubrzo obukla i odvezla kod doktora jer nije znala što mi je. Doktori su rekli da je sve u redu da sam se samo malo ogrebla. Kada sam mami pričala što se dogodilo nije mi vjerovala. Počela sam ubrzo hodati kod psihijatra i zaključio je da sam luda.

I tako Vam sada pišem ovu priču zaključana u sobi sa rešetkama u umobolnici. Još dan danas spavam uz svoju lampicu i oca svojeg djeteta koji mi je očerupao P****.

Lea Vrhovnik (GimAGM)

MOST

Viša bića odlučila su mi podariti još jednu priliku. Dugo su razmišljala koji anđeo neće iskoristiti dar života i pretvoriti ga u prokletstvo. Bio je Njihov Odabranik. U tom trenutku, osjećao je nadu, osjećao se kao Netko. Vjerovali su u njega. Razveselila ga je pomisao da će ih ponovno vidjeti. Jedino što je trebao napraviti, bilo je proći most. Odlučio je dati sve od sebe. Za njih. U tom trenutku, sjetio se svojeg zadnjeg dana života na Zemlji.

Kao i svakog radnog dana, vratio se kući potpuno iscrpljen. Otvorio je vrata. U zagrljaj mu je pohrlila njegova petogodišnja kći Mona. Čvrsto ga je zagrlila i dala mu poljubac u obraz. Pružila mu je svoje posljednje remek-djelo. Bili su to razni oblici i boje koje su reprezentirale njihovu malu sretnu obitelj. Obožavao ih je. S Monom u rukama, krenuo je u kuhinju. Poljubio je svoju suprugu u obraz dok je ona marljivo dovršavala večeru. Nastavili su svoju svakidašnju rutinu, večerali su, smijali se... Odlučili su prošetati parkom. Uputili su se ka središtu gdje su se nalazile Monine najdraže ljuljačke. Mona je otpustila stisak ruke i potrčala ljuljačkama, dok su ju oni promatrali izdaleka. Osjetio je bol u prsima, no to je bilo zato što je jutros zaboravio tablete. Nastavio je hodati sa suprugom prema poznatim klupama, kad ga je odjednom probola snažna bol u prsima još jednom. Ovaj put udarac je bio snažniji. Kiara se zabrinula, ali ju je uvjerio da je to samo zbog napetosti na poslu. Značajno ga je pogledala, no odlučila mu je povjerovati. Kad se napokon odlučila opustiti i vjerovati mu na riječ, srušio se. Zadnje što je čuo bio je njen očajni vrisak pun boli.

Odlučio je iskoristiti priliku koja mu je dana. Vjerovali su u njega. Morao je uspjeti zbog njih. Zakoračio je užarenim mostom koji ga je pokušavao staviti na različite kušnje. Iglice i bol u prsima bile su mu velika distrakcija pri svakom koraku. Stisnuo je zube i nastavio. Čuo je šaptaje u glavi koji su mu naređivali da se baci u beskrajni mrak ispod mosta. „Prepusti se“, šaputale su sjene svojim nježnim glasom. Pustio je jednu ruku. Most mu je nudio mnogo lažnih obećanja ukoliko se prepusti mraku. U tom trenutku nije shvatio da je to bilo još jedno trovanje slatkim riječima. Počeo je razmišljati o ponudi. Pomutilo mu je pamet. Potaknuo se. Uspio se zadržati na mostu. Pogledao je ispred sebe, još samo par koraka. Sjetio se svega i pokušao se kretati prema drugoj strani. Odjednom, sve se zacrnilo.

Otvorio je oči. Pogledao oko sebe. Bjelina. Treptaj. Bijela prostorija sa dva poznata uplakana lica bila su sve što je vidio. Uspio je.

Josip Čekolj (GimAGM)

IZNENADI ME

Iznenadi me.

Naruči mi kavu s toplim mlijekom i usipaj mi vrećicu i pol šećera, ne jednu ili dvije. Želim baš vrećicu i pol šećera. Izmiješaj je uživajući u njenom mirisu, zatim nemoj polizati žličicu, ostavi je na tanjuriću, gledaj kako se pjena cijedi s njenih rubova.

Pričaj mi o svojim bogovima i čudovištima kojih si se bojao kao dijete u mraku.

Pričaj mi o kolačima od blata koje si pekao i pješčanim dvorcima koje si gradio.

Pričaj mi o nadama koje si ufao i porazima koje si preživio.

Pričaj mi o svojim ranama što se crvene na tvojoj bijeloj koži i ožiljcima što trepere kao grimizna svjetla pobjede.

Pričaj mi gdje tvoje sunce umire i na kojoj strani svijeta postaje dojenče.

Pričaj mi o pticama s kojima si htio odletjeti u toplije krajeve i koji čaj piješ kada potonu tvoje lađe.

Pričaj mi s kojim umjetnicima si vodio ljubav i koje zvijezde želiš kolonizirati.

Pričaj mi čega se sramiš nag pred zrcalom i kojim zlatnim peharima se ponosiš.

Pričaj mi koja mora želiš preplivati i s kime želiš dijeliti vatru feniksa.

Iznenadi me.

Iznenadi me tako da zaboravim ispiti posljednji gutljaj kave i da kutija cigareta ostane netaknuta.

Iznenadi me tako da zaboravim gdje sjedim i tko nas okružuje.

Iznenadi me tako da osjetim okus beskraja.

Dora Tramišak (GimAGM)

ČETIRI GODIŠNJA DOBA

Glava prva – koncert u E duru, La primavera (Proljeće)

– Bole me prsti, madame! – zaista su me boljeli. Prošla su tri sata. Nismo stali od pola tri. Sada je pola šest. Natekli su, kao kobasice koje gospođa Majka kuha u varivu. Zašto odrasli ne poslužuju čokoladu za ručak? Ne smijem misliti o tome. Gospođa Majka bi me ukorila. – Već si velika djevojka, Adelise! Misli na ugled! – rekla bi pletući novu beretku. – Nastavi svirati – kazala je madame.

Glava druga – koncert u G molu, L'estate (Ljeto)

– Ne zaboravi se smiješiti! – sugerirala je madame britkim glasom – na Akademiju ne odlaze daroviti, već oni iscijedenog znoja i nasmijani. – Shvaćam, madame – salutirala sam i prišla rubu zavjese. Sad će se podići...

Dvije minute prije ponoći, sa zadnjom notom, dvorana je ustala oduševljeno. Pljesak i ruže. I ja sam se smiješila. Nisam osjećala prste, nisam mogla uspraviti kralježnicu, bila sam žedna i nisam znala što radim za pijaninom boje hrastovine. Ali, smiješila sam se, tako mi je rečeno. Smiješila sam se sve dok nisam ušla u sjenu i čula prijekor. – Završila si dvije minute prerano! Tko će tebe pozvati na Akademiju?! – frknula je nosom madame.

Glava treća – koncert u F duru, L'autunno (Jesen)

Svjetlo me bode u kapke. Škiljim u bijelu sobu. Povlačim plahtu naviše. Madrac je tvrd. Krevet je kratak.

– Što se dogodilo?

– U redu je gospođice, odmarajte, sada ste dobro – govori moja guvernanta skidajući mi vreli oblog i stvaljajući novi.

Zažmirim. Teški koraci debeljuškaste žene s plavim vezom na pregači se udaljavaju. Pritvara vrata.

– Kako je? – pita gospođa Majka.

– Udarila je glavom pri padu. Čekamo gospodina liječnika, gospođu – odgovara joj guvernanta.

Vrata se zatvaraju, a ja padam u san.

– Konj se prepao, oslobodio se uzda i pobjegao. Kočijaš je izgubio kontrolu i kočija se prevrnula na stranu. Ne znam kako... – objašnjavala je gospođa Majka gospodinu Ocu.

– Što se dogodilo? – pokušavam otvoriti oči.

– Ne brini, Adelise, koncert je odgođen. Nitko na Akademiji se ne ljuti. Neće te izbaciti, ne brini. Nisi ti kriva – gospođa Majka miluje moj lijevi obraz.

– Koncert? – ali vrtoglavica je sve jača i gubim svijest.

– Pratite moj prst pogledom, gospođice – sporo izgovara gospodin liječnik.

– Što se dogodilo?

– Zar Vam nisu objasnili?

– Ne sjećam se...

Glava četvrta – koncert u F molu, L'inverno (Zima)

– Bako, sviraj mi Četiri godišnja doba! – pruža veselo ručice prema bijelim tipkama.

– Dušice, ja ne sviram – ne želim, bolno je, ali to unučici prešućujem.

– Znam da sviraš. Mama veli da si najbolja pijanistica na svijetu – zatraži ponovno.

– Baka nije svirala od kad je bila tvojih godina!

– Molim te, molim, samo jedanput, Četiri godišnja doba!

– Odsvirat ću ti Proljeće, Ljeto i Zimu.

– A jesen? – razočarano će ona.

– Neki ljudi zaborave svoju jesen, izgube je. Neki imaju samo tri godišnja doba – rekoh.

TIŠINA

Zvoni. Budi nas crkveno zvono. Ono što smo u prošlim vremenima rado slušali I što bi nam ozarilo dušu, polako nam je svakim otkucajem paralo i uši i srce. Zvuk nije bio rezak, srebrnog sjaja, kao što je bio prije. Učestalim zvonjenjem zvono se oštetilo I zvuk je postao otežan, dubok i taman. Oglašavalo bi se iz dva razloga: kako bi rastjeralo oblake da nam kiša ne bi uništila urod I kada bi još neki od naših pao kilometrima daleko.

Na svaki udarac zvona naglo se trznem i izađem van, padala kiša ili ne. Na ulici tada stoje ljudi, pretežito žene, i s izrazom u kojem se miješaju tragovi nade i potpunog beznađa gledaju u ta ista zvona. Studen im nagriza lice koje je već hrapavo od soli, no one, kao da ih to ne dira, miču vlasi kose s lica i ispraznim pogledom zure u vrh tornja crkve. Tako bi bilo kojih deset minuta, kada bi se selom prolomili plač I jezoviti krikovi. Svi bi se okrenuli prema dvorištu iz kojeg dopiru, a zatim bi se tiho, zahvaljujući Bogu, povukli u svoje kuće. Kiša se već dovoljno udomaćila u selu. Noge bi nam tonule pri samom koraku na blato, tako da nismo ni izlazili iz kuća. Niti zvono više nije pomagalo, stoga je prestalo sa zvonjavom.

Zato me duboko prepalo kada se jednoga popodneva oglasilo. Bez obzira na blato, istrčala sam iz kuće. Rubac kojim sam se ogrnula pao je u lokvu pred samim ulazom u kuću, no nisam se okretala. Svi su već bili vani. No, umjesto na zvona, pogledi su im bili usmjereni na dvije kuće. Jedna meni preko puta, a druga moja vlastita. Ja nisam znala kamo gledati. U tome času primijetim kako je pogled žene iz kuće s druge strane puta uperen baš u mene. "Gledat ću ja nju", pomislim. U našim pogledima nalazio se prijizir I mržnja prema nekome, ni same nismo znale kome, no i beskrajno suosjećanje. Shvativši da već neko vrijeme gledamo jedna drugoj ravno u oči, skrenem pogled kako bih si popravila zablaceni obrub haljine. Tako sam činila punu minutu, kada mi je bolan jecaj prerezao dovod krvi u srce. Pogledala sam, zajedno sa svim drugim očima, prema kući s druge strane. Prizor, iako zastrašujući, nije bio ništa novo kod nas. Žena je ležala na tlu i bolno naricala, a oko nje neke starice koje su je pokušavale podići iz blata. Tako smo ih zatupljeno gledali neko vrijeme, a tada se svatko povukao u svoj dom. Nastupila je tišina, kao što bi i svaki put nakon ovakvog događaja. Križajući se zahvalno, sjela sam na stolac i tada gorko zaplakala. Boljela me tišina. No, uskoro su se opet oglasila zvona. Nisam niti trebala izlaziti iz kuće. Bacila sam se na pod i, beznadno jecajući, poželjela da tišina ipak nije bila prekinuta.

Dražen Glavač (SŠ Zabok)

TIŠINA

Dan je bio predivan, Sunce je lagano uzimalo svoju snagu da priprži u ljetno vrijeme koje se bližilo svojem kraju. Dok sam razmišljao što moram pripremiti od materijala za svoj prvi nastavni sat ove školske godine. Tišina koja je vladala oko mene bila je božanstvena, nikakav glas osim onog u mojoj glavi. Dražen, diši, smiri se, možeš ti to. Radio si dugo i naporno da konačno dođeš do cilja. Do svog poziva koji želiš od malih nogu. Da budeš učitelj koji podučava i svoje stečeno znanje prenosi budućim generacijama. Uff, bacio sam pogled koji je bio toliko nervozno smiren. Na satu je otkucalo 12. Bože, još malo pa moram krenuti do škole. Nervoja u mojem želucu je bila još veća. Prvi puta moram stati pred djecu. Oni su ti koji će suditi dali radim ovaj posao sa ljubavlju i žarom ili sam krenuo krivim smjerom. Došao je i taj trenutak. Uzeo sam svoju predivnu kožnu torbu koju sam dobio na poklon od prijateljice za svoj prvi posao. Torba je bila baš onakvu kakvu sam ja htio. Od predivne glatke kože, lijepe smeđe boje sa velikom smeđom kopčom. Sav nervozan i sa grčem u želucu izlazim van iz kuće i ulazim u svoju malu slatku peglicu. Na trenutak razmišljam da li da pustim glazbu ili neka bude tišina, da se lakše skockam do škole hmmm...

Odlučio sam da bude tišina. Ja i moje misli. Dok sam se vozio do OŠ K. Š. Gjalski u Zaboku. Škola se lagano nazirala. Mene je uhvatio jači grč u želucu. Jedva sam našao parkirno mjesto za svoj auto. Par minuta ostao sam u autu. Tišina oko mene i moj glas. Dražen, spreman si, idemo, samo hrabro. Uzeo sam svoje stvari iz auta i krenuo sam ka ulazu u školu. Tišina je sve bila slabija i slabija dok se zvuk školskog zvona i dječja galama odzvanjala hodnicima. Moje nervozne noge uspinjale su se do ureda ravnatelja. Tada je tišina lagano isparila i moj nervozni grč nestao. Otvorio sam vrata i predstavio se. „Dobar dan, ja sam Dražen Glavač, novi učitelj razredne nastave.“ Jedno vrijeme smo obavljali razgovor koji je bio po protokolu. Na kraju ravnatelj i pedagogica su me zamolili: „Pođite s nama do vašeg razreda.“ Nervozu i potpunu tišinu zamijenila je radost i veselje kada sam ugledao svoje prvašiče. Okrenem se pred njima i u svojoj glavi spomenem: e, tišino moja, sada te moram nakratko napustiti i uživati u svojom predivnom pozivu koji sam dugo čekao.

Sarah Malnar/ Petra Hršak (ŠUDIGO)

MRAK

Mrak. Sve što vidim je mrak. Osjećam bol u svakom djelu tijela. Krv. Krv je svugdje. Osjećam je po rukama, mogu je okusiti u ustima, teče mi po nogama, njezin miris širi se oko mene. Ne vidim ništa, sve je samo mrak i sve što čujem su moji udisaji. Volim mrak, ali noćas me izdao. Nema mjeseca, ni zvijezda na nebu, sve je u magli. Magla. Magla je gusta kao i one noći. Nikada neću zaboraviti tu noć.

Sjećam se, bila sam teturala s noge na nogu, razmišljajući o tome kako će majka galamiti i držati mi prodike, kako ću završiti isto kao i njen otac. Što sam bila bliže kući, to me više glava boljela od glasnih sirena. Što se to zaboga događa? Skrenuvši u svoju ulicu primijetila sam crvene i plave rotirke. Zastao mi je dah kad sam shvatila da svijetla dolaze s kraja ulice. Sva ta halabuka dolazila je iz mog dvorišta. Na tren mi je srce stalo, kada su mi svi najgori prizori prošli kroz glavu. Moja majka i otac, jedino blago koje sam imala. Te noći su mi zauvijek oduzeti. Odupirući se tom sjećanju i prizoru mojih roditelja u lokvi vlastite krvi, vraćam se u vozačko sjedalo mog razbijenog auta i u sav taj mrak. Nisam se htjela zaplesti u mreži emocija i prizora te noći. Nisam u stanju proživljavati tu noć ponovno. Moram se sabrati. Misli su mi se zamrsile. Sve se pomiješalo. Što mi je činiti? Bježati. Moram nastaviti bježati. Polako, ali bolno izašla sam iz auta, odnosno pala na koljena. Okrećući glavu i škiljeći u potrazi za bilo čime, kako bih se mogla orijentirati, te pobjeći. Ali bez uspjeha.

Sve što vidim je mrak. Ustala sam i samo počela trčati. Nisam znala kuda trčim. Mrak me sprečavao da vidim, ali ne i da bježim. Kako sam trčala, najednom više nisam osjećala tvrdi asfalt pod stopalima, već mekan i debeli sloj šušlavog lišća. Šuma. Mrak. Noge su mi propadale u mokro tlo, dok sam pokušavala pobjeći od prošlosti. Sve je bilo teže i teže bježati. Osjećala sam kako mi grane zadaju nove porezotine po tijelu. Ne smijem obraćati pažnju na bol. Ne smijem stati. Trčim. Svuda samo mrak. Odjednom zabijem se u nešto snažno. Na prvi tren pomislim kako je to samo još jedno stablo. Ali onda osjetim snažnu bol u prsima. Ta bol proširila se cijelim tijelom. Imala sam predosjećaj kako je ovo kraj. Kraj mom bježanju.

"IMAM TE", zarežao je glas, njegov glas, glas ubojice. Tada sam shvatila da osjećam njegove prste po svom tijelu kako me drže da ne padnem i njegov topli dah na mom vratu. Htjela sam vikati, zvati upomoć, bilo što. Nisam mogla. Usta su mi se napunila krvlju. Čak i suze su me boljele više nego obično. Bol mi je preuzela tijelo. "Izgledaš kao i tvoja majka, one noći." rekao je glas. Znala sam da je ovo kraj. Moj kraj. Pogledala sam u nebo. U mrak. Naime mraka je sad bilo sve manje. I svjetlost je ta

koja mu je zauzela mjesto. Svjetlost kao da mi je prilazila. Te sam joj se prepustila i dozvolila joj da me odvede od njegovih dodira. Da me izbavi iz mraka.

Konrad Kropf (SŠ Zabok)

NOGA

Govori mi da ne znam voljeti. Govori mi da sam nerazuman. –“Što da očekujem od tinejdžerske veze? Razumijevanje? Možda tražim previše.” Možda. Pokušavam, stvarno, trudim se biti bolji. Trudim se biti najbolji. Zaboljelo me pomislivši kako se u samoći utapa svojim mislima. 65 kilometara udaljenosti, 23 su sata. Javni prijevoz? Svi dobro znamo HŽ i njihov smisao za slaganje voznog reda.

Pomislih: “Prepreke su samo u glavi.”

Oblačim poderanu majicu kratkih rukava, pošto mi se prva našla pod rukom. Prazna boca Studene napunjena je vodom u 7 sekundi. Uske traperice pripijene uz slabe listove mojih nogu, spremne su za deranje, dok su moj gastrocnemius i rectus femorus spremni za katabolizam. Crne Vansice prve će se naći u stanju fitze. Pokret.

Krenuvši iz Zlatar Bistrice prema trgu bana Josipa Jelačića, shvatio sam da mi je i mobitel na patetičnih 24%. Super.

Lagani povjetarac otpuhuje mi znoj sa čela, dok hodam industrijskom cestom našeg predivnog Zagorja. Zabok. Autocesta. Razmišljajući o svojih sedamnaest godina mladosti i zakonima Republike Hrvatske polako koračam na brzu cestu.

- “Hodat ću uz rub.”

Došao sam i do prvog znaka sa označenom kilometražom, 29 kilometara – izlaz Zaprešić. Govoreći samome sebi kako bi ovo mogle biti moje zadnje minute hodam uspravno, s ciljem. Prošlo je već 2 sata i 33 minute, a u daljini obasjava se znak 14 kilometara. Sporo. Prošao toliki put i sada nema smisla vraćati se unatrag. Zovem.

- “Zovem samo kako bih ti čuo glas još jednom prije nego što se susretnemo ujutro. Da, dolazim”, govorim uzdihano dok koračam s noge na nogu.

Kombi. Stao je. Vraća se unazad. *Shit!*

- “Dobro večer, a kam ste se vi uputili?” začulo se pitanje. Kombi narančaste boje. Rotirke upaljene. Pretpostavljam... takozvani prometnici?

- “Dobro večer. Idem samo do izlaza za Zaprešić, ako to nije problem?” rečem drhtajućim glasom.

- "Da, gospon, to je problem. Postoje zakoni protiv pješaćenja po autocesti, ak' vas uhvati policija odma' vas otpeljaju. Ne bi baš to smeli delati, ali budemo vas mi otpeljali do izlaza." Mrtva tišina. Vozim se do izlaza, klecajućih koljena – što od boli, što od straha. Radio titrajući reproducira, ne dajući Prljavome Kazalištu da interpretira svoju "Šteta što je kurva". Hmm, da.

- "Hvala Vam!"

Privikavanje nogu na ponovno prelaženje dugotrajne kilometraže. Pola četiri ujutro. U dvadeset minuta mogao sam izbrojiti tri auta kako prolaze cestom Bistre. 14% baterije. Brojim umorne korake svojih stegnutih nogu. Jedan, dva, tri...

Podsused. Sjedam na hladan trotoar kako bih se odmorio. Studena! Izvadivši bocu iz torbe, ispadnu mi cigarete. Pripalim jednu. Nakon ispijanja pola litre, utapam se u dimu cigarete. Zatvaram polako oči. Trznem se. Ustajem. Ne mogu sad zaspati. Ustavši izujem se, popravim čarape koje su već utisnute u moje tabane i krećem dalje. Hodajući po rubu trotoara brojim mrave. Mala bića, ali najsnažnija.

Pola pet. Prečko. Nalazim se u tramvaju koji bi svake minute trebao krenuti. Dok vjetar puše kroz otvorena vrata osjećam polako kako mi se usne suše. Krećemo. Kapci mi polagano padaju preko očiju, dok moje tijelo zrači umorom.

Trzaj.

Vrata se naglo zatvaraju. Prilagodivši oči na prostor ugledam kip Josipa Jelačića kako se kreće. Ne, ja se krećem.

- "Ne!" glasno, promuklim glasom i uz udarac noge u pod petice obraćam se samome sebi.

- "Joj, mica, a di si trebao izaći?" javlja se mlada studentica uz smijeh svojeg društva.

- "Na trgu, ali da...nisam."

Stop. Stanica dalje. Uprem i ono malo snage što mi je ostalo i potrčim prema trgu. Gledamo se.

- "Oprosti" rekao sam posramljeno.

- "A ljubavi..." čuo se dobro poznati mi glas.

Topao zagrljaj umirio mi je ubrzano srce. Poljubac.

Gabrijela Rogan (SŠ Zlatar)

PISMO

Papirnata Kuća
Aleja Hrastova
Srpanj 8, 2011
Temeljna Kuća
Ulica Početaka
M. P.

Dragi tata,

I pred svaki plač iznova se pokušavam uvjeriti kako me činiš posebnim. Te modro plave i zavodnički ljubičaste mrlje, zovu na ponovni kontakt tvoje čvrste i nemilosrdne ruke. Više nema mjesta bježanju i ritam srca se ubrza prije no što me približiš smrti. No, ja te volim, tata. Ja te bezuvjetno volim.

U mojim džepovima je sva prašina pustih obećanja. Moja glava se raspukla na pola, na četvrtine, na šestine... Zbog nedovoljno Sunca, a veće oskudice vode izbliza je vrt potpuno neugledan, no probivši samo centimetre kroz tvrde zemlje pronašli biste korijenje u vrijednosti dijamanta. Zasigurno kada bi se netko potrudio otkopati samo djelić ispod površine možda bi i primijetio atome svemira što, iako žarkim sjajem stoje, pred osuđujućim očima tako se lako kriju. Možda bih ja postao atomom nečijeg svemira, a možda i čitav taj beskrajni mrak. Iako je poprilično glupo smatrati se nečijim ili smatrati nekoga svojim. Čak i sebe ponekad, tj. veliku većinu vremena nemam. Nikako prvi, ali uvijek nadano posljednji put, osjećam se trulo. Pod očima budućnosti naroda leže tamne zavjese, pod ruke se trnje nastanilo, a pod dušom crvi ruju i samo je pitanje vremena kada će vječni počinak i nju zadesiti. Zadržćem od pomisli na tvoj hladno raspoložen topao dodir. Nikada ti nisam opsovao ime i dao sam ti na znanje da sam tu. U mrtvoj noći kada tišina reže naša tijela i bol je jača od ijedne koju si mi ti prouzročio, čujem kako plačeš. Možda jer sam ubio mamu? Ženu koju nisam imao prilike ni upoznati, a osoba zbog koje ti nisi imao priliku upoznati mene. Ne shvaćam zašto me ne voliš poput nje, ne shvaćam zašto me uopće ne voliš. Sva mržnja koju prouzročiš jednog dana će se vratiti, možda ne sutra, možda ni preksutra ne, ali vratiti će se. A ja? Ja ću prisloniti tvoju glavu uz svoja prsa i dopustiti da slušaš šapat moga srca. Moliti se da moja ljubav nadjača sva zla koja ti je svijet učinio, a za koja ja plaćam. Bogat sam pa si mogu to dopustiti. Čak i kad me tjeraš od sebe, kad me tjeraš od nas samih, ja ću stajati uz tebe. Ili sam barem to priželjkivao.

U prilično slomljenom stanju, moje usne ne mogu reći istinu. Kada bih si mogao priuštiti tu počast, zauvijek bih bio slobodan. Mrlje što me čine beskrajno sretnim, iščeznule bi. Iščeznuo bih

i ja. U popriličnom sam očaju, znaš? Kada si mi priopćio da smo dosegli limit našeg odnosa, kada si mi priopćio da me voljena i sveta majka koju smo dijelili nikada ne bi priznala za sina i kada sam sve svoje stvari pronašao u kontejneru iza naše kuće, istrunuo sam. Dok su se suze slijevale niz moje lice, a vlastiti dah me gušio i um je riječima razlomio značaj i moje srce je puklo. Nadam se da si sretan, tatice. Nadam se da si uistinu sretan što si u svoju dušu prihvatio mržnje umjesto ljubavi. Želim da umreš, želim da patiš i na pretposljednem dahu shvatiš koliko me trebaš. Zadnji sačuvaj za tugu koja slijedi poslije tog mučnog saznanja. I samo znaj da ta majka koju smo tako lijepo dijelili, nikada neće zaštititi tu tvoju praznu glavu.

Volim te i ovakva prazna - ovakav prazan,

H.

Robert Sviben (SŠ Zlatar)

PISMO

Zvonimir je oduvijek osjećao neobičnu privrženost pismima. U ono doba kada je imao više mliječnih nego trajnih zubi i mogao jesti slatkiše bez razmišljanja o dijabetesu, pisma su mu predstavljala vrhunac uzbuđenja. Svakog utorka, stajao bi na ljesi tapkajući na mjestu i nestrpljivo iščekivao poštara. Kada bi se ovaj na koncu pojavio na svom žutom tandrčućem motoru iz vremena fordizma, mali bi Zvonimir razdragano ciknuo i pohitao mu ususret. Kada se jednom dokopao pisama iz poštareve torbe, ništa ga na ovome svijetu ne bi omelo u izvršavanju njegova nauma. Nije se obazirao na zvonjavu telefona, ni na zvukove koje su mama i striček poštar proizvodili u kuhinji, ni na smijeh njegovih prijatelja koji su se igrali na ulici. Ovo je bilo njegovo carstvo, i nitko nije smio taknuti pisma dok ih Zvonimir prvo ne bi obradio.

Započinjao je rasprostirajući ih na podu svoje sobe, sortirajući ih po veličini te svrstavajući ih u kategorije po svrsi poslanja. Mada još nije pohađao školu, Zvonimir je naučio čitati i pisati slova – bila je to nužna odlika jednog epistola. Kada je prva faza bila završena, krenuo je na sljedeću. Odvojio bi račune (koji su po Zvonimirovu mišljenju bili izrod plemenite pisarske vještine) od razglednica i privatnih pisama. Ova potonja Zvonimiru su bila najdraža i njih je odašiljao u treću fazu. Sva bi ih popisao u svoj plavi notes, a tek onda pažljivo otvorio koristeći optimalno naoštren nož za pisma. Omotnice bi potom namočio u mlakoj vodi i nakon nekoliko minuta odvojio od markica (one su mu bile druga strast) koje je sušio i spremao u svoju zbirku. Tada je na red došla prava zabava – čitanje pisama.

Zvonimir je volio čitati pisma jer su ga odvodila daleko od njegova doma, k udaljenim rođacima i prijateljima njegovih roditelja. Načitao se dogodovština iz mnogih života, priča o neobičnim događajima i crtica ispunjenih smijehom. Zato je Zvonimir čitao pisma, a ne knjige, jer je pouzdano znao da knjige izmišljaju, dok pisma nikada ne lažu. Često bi odgovarao na njih, ali rijetka je poslao – pisao ih je samo za svoju dušu.

Ako je tako mali Zvonimir provodio djetinjstvo, nije čudo da se u odrasloj dobi školovao za poštara, ili pismošu, kako je on to više volio nazivati, jer smatrao je da bolje iznosi njegovu pravu misiju. Kada se oženio i dobio djecu, nastojao je na njih prenijeti svoju ljubav prema pismima, ali naponi nisu pali na plodno tlo. To ga je pomalo oneraspoložilo, a rastuživalo ga je

i stanje u njegovoj pismonoškoj torbi. S dolaskom modernog doba i inter-neta, Zvonimir je raznosio sve više računa, a sve manje priča. Na kraju ih je posve nestalo. Posljednje pismo koje je primio bilo je ono njegove supruge, u kojem mu je na lijep način objasnila da je s njima svršeno, da je pronašla drugog koji će je usrećivati, nekoga kome je ona najvažnija, a ne njegov posao, a i zarađuje više od obična poštara. Djeca su im već bila odrasla i imala su svoje obitelji i brige. Zvonimir im nije htio biti na teret. Još je nekoliko mjeseci raznosio pisma, odnosno račune, a zatim više nije imao snage.

Tako je jedne večeri sjeo za stol i na list iz svog plavog notesa napisao pismo za svoju djecu, prijatelje i bivšu ženu. Sljedećeg su ga jutro susjedi pronašli mrtvog u krevetu. U rukama je držao svoje posljednje pismo.

Margareta Potočki (ŠUDIGO)

ČETIRI GODIŠNJA DOBA

Bila je zima, najhladnija koju pamtim. Mekane pahuljice snijega smanjile su vidik na jednu crnu točku kao odredište. Vidjela sam kako je snijeg prekrrio cijeli park, klupe, ljuljačke. Sve je bilo bijelo. Pomislila sam, imam vremena prije nego se rasvjete ugase, da samo još jednom prošećem. Zastala sam... Stajala sam na jednom mjestu neke vrijeme i samo promatrala. Vidjela sam djevojku duge kovrčave kose i dječaka sa kapuljačom na glavi. Nigdje nije bilo nikog. Samo njih dvoje u njihovom malom svijetu. Kao iz bajke, snijeg je padao, vjetar puhao, njihove ruke ozeble a oni su sjedili zagrljeni kao da im je to posljednji put. Od tada sam svake večeri šetala parkom i sanjarila o savršenoj ljubavi. Uvijek sam ih viđala nasmijane, sretne i zaljubljene. I tada, jedne večeri kako se rasvjeta polako gasila, sitnim koracima sam koračala po mekanom snijegu. Kada sam došla do kraja parka i skretala ulijevo, čula sam zvuk kočnica i pucanje leda koji se napravio od prljave vode restorana na kraju ulice. Vozač auta nije ni zastao već nastavio juriti. Potrčala sam kroz neprohodan snijeg i nisam se ni snašla, granje mi je ogrebalo lice. Na cesti je ležao isti onaj dječak iz parka, bio je krvav i uništenog lica, djevojke nije bilo. U naručju ga je držala nepoznata žena blijede ispucane kože, crnoj haljini i kose boje odstajalosti i starosti. Držala ga je za ramena i postavila ga na noge, stavila mu crni šal oko glave i tiho prošaptala "idemo". Tog trenu me prošla jeza, mislila sam da sam poludjela. Nisam ga više vidjela. Prošla je zima, došlo je proljeće, pa čak je i ljeto prošlo i zatim jesen, vrijeme mi nije prolazilo a da je i prošlo brzo poput sekunde ni tada ne bih zaboravila.

Ne bih zaboravila sve što sam vidjela . Odlučila sam prošetati parkom nakon dugo vremena, dok sam koračala prema ulazu, srce mi se počelo stezati, sve više i više. Vidjela sam neke mlade ljude, prijateljstva, nove ljubavi, ali ni jedna kao ona. I dok sam pogledom tražila nadu, vidjela sam djevojku čija kovrčava kosa više nije duga, čije su oči hladne i bez povjerenja i dječaka koji više nije taj dječak, zbog ogrebanoga neprepoznatljivog lica u očima mu se mogla vidjeti praznina, nije se ničeg sjećao. Ali ljubavlju, ljubavlju su bili jednaki. Sjedili su metar jedan od drugog. Kao da se nisu poznavali.

Sjela sam na ljuljačku i samo promatrala, slušala sam. Čula sam da uvijek sjede na istom mjestu u isto vrijeme u tišini, bez ikog. Samo oni.

S vremenom je djevojka prestala dolaziti, rasvjete su se prestale gasiti, dječak je sjedio sam u samoći i dalje čekao nešto čega se ne sjeća, ali osjeća u srcu. Djevojka je tražila ono čega se sjeća, ali ne osjeća više. Tražila je ono što je izgubila te zimske noći zbog nemarnosti pijanog vozača i loših vremenskih uvjeta, unatoč svemu voljela je zimu i snijeg. Jedina uspomena, snijeg tako hladan a opet, stvori neopisivu toplinu oko srca.

Nakon nekog vremena, prestali su dolaziti u park i zima je postala samo još jedno godišnje doba, kao i ljeto, jesen, proljeće.

- Hoćeš kave? – bilo je prvo pitanje koje je postavio gospodin De'Mouillete, muž vlasnice hotela Cristalone, gospođe Ivone De'Mouillete. Ona je bila vječno uzrujana žena, što radi dugova, što radi rasipnih sinova koji su trošili novac na ne znane dame i još ih je k tome bilo šest. Hotel nije neko mjesto za odsjesti, no nekad je to bio, prije dugova i krize koji su natjerali gospođu De'Mouillete da rasprodaje vrijedne stvari. Jedina stalna gošća bila je barunessa Isabella De'Chatau, okićena devedesetogodišnja udovica pokojnog baruna Alberta De'Chataua.

Nakon smrti svoga muža tajnovita, no vrlo mila, barunessa nije podnosila samoću pa je odlučila odseliti u hotel i to pukim slučajem baš u hotel Cristalone, gospođe De'Mouillete sa šestoricom sinova.

– NE! – odgovori ona i nastavi – Mi si to ne možemo priuštiti, od danas samo gosti piju kavu! – i munjevito pođe prema cabareu u kojem su uobičajeno sjedili gosti i čekali svoje jutarnje pičence. Za njom pođe svita od šestorice sinova koji su se borili koji će prvi poslužiti barunessu De'Chatau. Barunessa je uobičajeno sjedila za okruglim salonskim stolićem u separeu iz kojeg je nadzirala svo društvanje hotela Cristalone. Dok su se momčići nagurali začuje se tanak glasić, ponajprije elegantan -Cristofe, danas je tvoj red da me poslužuješ! – Dotrči on uzbuđeno i upita – Kave? – Barunessa se nasmiješi tako da joj je počeo padati puder što je popunjavala rasjede po svom poluvisećem licu i odgovori- Brandy, molim! – I tako šesnaestogodišnji Cristof, pomalo glupav sa sladunjavom facom i svojim tanašnim nožicama krene prema šanku, natoči brandy i sa slinavim ustima krene prema nakitom obasipanoj barunessi De'Chatau, nasmiješi se i rukavom obriše sline. -Danas mi ti čistiš sobu! Hajde, hajde! – kaže barunessa i mrdne sa ravnalom iscrtanu obrvu. Čuvši to gospođa De'Mouillete potrči u kuhinju i sa rijetkim smiješkom počasti svoga muža te kaže -Znam kako ćemo izaći iz dugova! – Muž upita s nadignutim brkom orošenim od kuhinjske pare- Kako misliš?- Odvratila ona – Stara u separeu, bogata, nakit, pare, gluha, glupa i još k tome ćorava, u našem hotelu! – nasmiješi se bolesnim podsmijehom. Na to će muž spustivši brk – Ali mi to ne radimo i nikad nismo, pa kako misliš. – Prepusti to meni. – odgovori ona. Sljedećeg dana padala je kiša i svi ljudi iz hotela nastanili su se u kabareu. To je pošlo za rukom gospođi De'Mouillete da zaposli svoje sinove i da pođe do barunesse. – Jutro madamoiselle

De'Chatau! – izusti pre dobrovoljnim glasom da bi bio stvaran – Što ćete popiti? – De'Chatau podigne glavu te odgovori – Je neise pa. Razmišljam. Hvala! – te odmahne rukom. Ljutita zbog neuspjelog plana De'Mouillete otiđe do spremišta i uzima ključeve barunessinih odaja te žurno otiđe do njezine sobe da ju pokrade. Ivone uđe u plavo obojeni kabinet te počne pretraživati. Nakon plavo obojenog kabineta uđe u znojem smrdljivu sobu sa zidovima boje plijesni i sa kanapeom pozlaćenih rubova na kojem je od sinoć leži Cristof, a na to u crnom odijelu dolazi Aleksandar, najstariji sin De'Mouilleovih, a za njim i De'Chatau. – Što je ovo zaboga? – upita Ivone. – U starosti samoća ne prija. Kako ti želiš trošiti moj novac tako ja trošim tvoje sinove. – mademoiselle barunessa Isabella De'Chatau.

Ščera sam našla staru dedekovu, ručnu vuru. Odavna je već odružila svoje i prešla h penziju. Zahrđaveli krug z uglednami brojkami, malem kotačekem sastrani, pričvršćen z črnem platnenem remenem doslovne je stal h cajtu. Cajt več odavne otkucane stanke je jena i devet, do zna kojega leta.

Tak ju gledim i odjemput mi v glavu puhne: Koj bi napravila da morem zamrznuti cajte? Prve, furt kad mi soba zgleda ko da je čez nju išel mimohod dojde babica, nedužna žrtva. Jemput sam ju morala pacati s vodu jer se skore skljkala. Strah me da sirotu ne strefi pa sam dijela znak Ruži! na vrata. I sad da morem zamrznuti cajt, sredila bi posljeratne stanje h sobe i ušparala babice najmenje tri ljeta života. Ko druge, furt kad mi mama veli da operem posudu, kuhnju, hodnik, verandu i skosim dvorišče, ja magične pozabim. Prejdem na komp, pa mi dojde gladni maček, pa mu dam jesti i onda se skupa prejdeme bezbrižne špancijerat. I tak dok sme mi skakali po tuđe njive, huda mama je već došla dime. Nakraju dobre naribame i maček i ja. On nesme v hižu, ja nesmem ž nje. Da morem zamrznuti cajt, napravila bi ja se to do maminoga dijela. Ljepe bi rekla Stop! i si bi se divili prevrijedne Petre. Trejte, naravne, ima veze s ustanovu omraženu većine normalnih ljudi. No ipak, nem bila tak zlobna i napravila si praznike od par ljet. Si znate onu sreću kad vas otpreju. Vi nijeste ni pogledali i k tomu ne dobite jenoga šusa, već druguga gratis. Tak ide prigodna pesmica: Blistej, blistej, kuljo mala, do si, koj si, nijesem znala. Da do takvoga blistanja z imenika ne dojde na roditeljskem i popratnih reakciji poklje njega, mam bum sredila situaciju. Velim magičnu riječ i nafčim se se koj nijesem stigla. Se u semu, dobre dojde če zaribaš.

Rođeni sme da bi hmrlji, al koj ve. Zate mam napravite se koj očete, bile da je to razbijanje sosedove šrajbe ili kukurikanje z sega glasa v pol tri vjutre. Vi bute mrti dobili kaznu za narušavanje javnoga reda i mira, ali ne i srečkovići kokoti. Ak več peljate, najte da vam siroti policajec mora sakih pet minut hititi kuhaču. Pošto nič od navedenoga nemrem, idem pametne iskoristiti lutajuče cajte.

Ljefku noč!